

Tio Manolo, el patriarca gitano del barri barceloní de la Mina

“No n'usem, nosaltres, de policia”

Al barri de la Mina, a Sant Adrià, els patriarques gitans han declarat la guerra als traficants de drogues. El tio Manolo, el més destacats dels líders gitans, explica a EL TEMPS les seves raons i els seus mètodes.

Per què un bon dia els patriarques gitans declaren la guerra als traficants de drogues?

—Bé, tot va començar fa dues setmanes, arran de la mort d'un noi de quinze anys. Li van vendre droga dolenta, i la droga..., ja se sap. Aleshores, el barri es va revolucionar, que si hi havia dret, que si no hi havia dret, i diversos gitans d'edat ens vam ajuntar i es va crear la situació actual. Vam ser catorze o quinze homes grans que vam decidir fer patrulles. És a dir, donar voltes, voltes i voltes darrere els traficants de droga, ara una casa després una altra, renyant-los i explicant-los que això no podia ser.

—D'això fa dues setmanes. ¿Com ha evolucionat des de llavors el conflicte?

—Doncs, fins ara bé. Hem anat buscant les cases on despatxaven droga i vam dir als traficants que això s'havia de tallar aquí, i que era l'última vegada que se'ls avisava. Perquè si els ho hem de tornar a dir, els haurem de demanar que se'n vagin del barri. Això era una calamitat, han anat matant joventut, un darrere l'altre. Avui serà un nét d'aquell home que passa, i a l'endemà un d'aquest, i a l'altre un nét meu, que en tinc molts...

—¿I la policia què fa davant d'això?

—Bé, la policia dóna voltes... Però no hi volem saber res, amb ells. És un assumpte gitano, d'herència, això de la policia; no n'usem nosaltres, de policies. Una senyora, de Barcelona, em va telefonar i va oferir-me ajuda de la policia, i jo li vaig contestar: "No senyora, no, nosaltres no n'usem, d'això". Però de totes maneres ella va dir que ens n'enviaria. I des d'aquell moment van venir cinc o sis policies, que van donar unes quantes voltes per aquí. Però això no interessa, perquè jo, gitano, li pregunto a aquell senyor: "Escolta, ¿on viu en tal?", i aquell senyor m'ho diu. Si, per contra, ve la policia, ni aquell senyor ni

ningú de nosaltres no li diu on viu *en tal*. I, davant d'aquesta situació, ¿què n'han de traure? Ara bé, a nosaltres, amb això de la droga, doncs sí, perquè som catorze o quinze gitanos vells que ens ajuntem i diem: "Som els que duem la pau del barri".

—¿I l'Ajuntament?

—L'Ajuntament tampoc s'hi fica per a res. L'Associació de Veïns ens està ajudant, han sortit amb nosaltres als carrers, fent rondes, de dia i de nit, i creiem que el tràfic de droga es parará de veritat

perquè si algú s'hi torna a posar, li parlarem seriosament.

—¿Vol dir que des que vostès van començar a patricular, s'ha aturat la venda de droga al barri?

—Sí. I si no volen parar de vendre, pitjor per a ells, perquè aleshores entrarem ja en el càstig. Ara s'hi ha anat a bones, perquè si jo li dic a vostè: "Escollti, això no ho escrigui perquè —és una suposició— ho està fent malament". Vostè respon: "Doncs no ho faré". Si a l'endemà el veig escrivint, li diré, "ei, *compadre*". Estem en les mateixes. ¿Que no vols obeir, que vols el mal del barri? Doncs pirant, que aquí el que desitgem és el bé del barri.

—¿Com és que s'ha tardat tant en prendre una iniciativa d'aquesta mena?

—Perquè va passant una desgràcia, una altra desgràcia..., i quan succeeix un fet d'aquest caire, per molt cafre que sigui una persona, doncs ho lamenta. I, així, amb la mort l'altre dia d'aquell noi, que era un nano conegut del barri, de quinze anys, molt ben parlat amb tothom, doncs la gent s'ho ha agafat molt seriosament.

—¿Els traficants respecten els patriarques com vostè?

—Sí, sí, sí. Ens han de respectar, perquè saben que, si no, van malament. Ells són conscients que, si hi ha una baralla o qualsevol cosa, arriben quatre gitanos vells i diuen: "Tu, quiet. ¿Que no vols estar quiet? Doncs fora del barri durant tres mesos. Quan se t'hagi passat la ràbia, torna i t'hi quedaràs. Però si comences de nou, cauràs definitivament". Aleshores, és clar, han d'obeir, ¿no?

—Sí.

—I han d'obeir perquè no és pel seu mal, sinó pel seu bé. I, si entra castigant, pegant el pal, doncs això no es pot fer, perquè és un salvatgisme. I el que volem és parar el salvatgisme, tallar-lo.

—Tornant a les autoritats, ¿no creu que hi ha hagut una certa desídia per part de les institucions en deixar que la venda i el consum de droga s'estengués fins a aquest punt?

—No, perquè els nanos que es droguen no els orienta ningú. El que per a nosaltres, els grans, seria una indignitat, una cosa fastigosa, una porcada, per a ells no ho és, perquè no els orienta ningú. Nosaltres l'únic que podem fer és arribar a una casa i dir: "¿Tu tens droga? Home, que jo no, que passa que...". Ho he deixat. ¿Ho has deixat? Doncs que no torni a succeir". Perquè si torna a succeir

hi entrarem obrant malament.

—Vostès han parlat de la llei gitana. ¿En què consisteix aquesta llei?

—Bé, això ve dels nostres rebesavis, i és que existeix una llei que no la compartim amb el *paio*. Per exemple, ara vostè es baralla, trau un ganivet i punxa algú. Ve la policia i jo no li dic qui ha estat. Perquè si jo ho dic, a vostè l'agafen i el posen pres. I vostè, llavors, agafa *aprensió* contra mi, i això no està bonic. I no és cosa nostra, ja no... I és una forma de fer que ja ve dels nostres ancians, i nosaltres respectem la nostra llei i sempre la respectarem.

—En aplicació d'aquesta llei, vostès poden tapiar la porta d'una casa...

—Sí, sí, sí.

—¿S'ha fet?

—No, no s'ha fet perquè no s'ha donat l'ocasió, però si arriba l'ocasió, es farà. Perquè nosaltres el que no podem és passar per davant de l'Ajuntament. Per tant, el que fem és tapiar la porta i dur les claus a l'Ajuntament. Quan aquella persona pensi tornar a fer bondat, anem a l'Ajuntament, demanem les claus i els hi tornem.

—¿Es pot parlar d'una col·laboració més o menys tàcita entre l'Ajuntament i la comunitat gitana?

—Sí, l'Ajuntament, en aquest cas, no s'ha ficat en res ni ens ha posat entrebancs. L'únic és que han vingut, a l'hora de les patrulles, i ens han preguntat si paràriem el trànsit. I nosaltres els hem dit: "No senyors, nosaltres no pararem el trànsit ni obrarem malament amb ningú". I així hem anat fent les rondes, a les tardes i a les nits, i sembla que ha donat un bon resultat.

—Si l'Ajuntament tractés d'oposar-se a les seves patrulles, a la seva iniciativa, ¿vostès com reaccionarien?

—Doncs els diríem que les fessin ells, però ell no les podrien fer, perquè no en traurien l'aigua clara. Miri, en aquest barri, jo i quatre gitanos vells més, el que diem, s'obeeix.

En canvi, ja et poden venir vint policies que ningú no els farà cas. El que haurien de fer és agafar els *peixos grossos*, que sempre s'acaben menjant el petit.

—¿Vostès col·laborarien amb les autoritats, per a detenir els peixos grossos?

—Sí, és clar que sí.

Eduard Company

